

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **S. V.**
státní příslušnost X
pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-219/ZA-ZA11-K18-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Zavčas podanou žalobou napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) v záhlaví vymezené rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-219/ZA-ZA11-K18-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný *neudělil* žalobci azyl pro

existenci důvodů ve smyslu § 15 zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň mu *neudělil* ani doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nejprve shrnul informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Poté se zabýval naplněním zákonných podmínek tzv. *vyklučujících klauzulí* ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu.
3. Po zhodnocení dostupných informací žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou dány závažné okolnosti odůvodňující aplikaci § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný z popisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob zjistil, že byl žalobce v ČR v minulosti pravomocně odsouzen za spáchání hned *několika trestných činů*, přičemž rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, sp. zn. 6 T 96/2009, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 8 To 73/2010, byl uznán vinným ze spáchání trestného činu *vraždy*, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 14 let a trest vyhoštění z ČR na dobu neurčitou.
4. Žalovaný zhodnotil, že trestný čin vraždy svou povahou naplňuje znaky *zvlášť závažného zločinu* ve smyslu § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu a odkázal na související soudní judikaturu, podle níž vražda představuje velmi závažný druh trestné činnosti jak v kontextu kvalifikační směrnice, tak Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků. Současně žalovaný na podkladu trestních rozhodnutí a chování žalobce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody shledal, že žalobce i nadále představuje *vysoké nebezpečí pro společnost*.
5. O společenské nebezpečnosti žalobce svědčí vedle samotného charakteru a způsobu provedení trestné činnosti též skutečnost, že se žalobce krátce po propuštění z vězení dopustil v Rakousku další trestné činnosti (neoprávněného převádění osob přes státní hranice), pročež nelze hovořit o jeho nápravě. Dle znaleckého posudku vyhotoveného pro účely trestního řízení je osobnost žalobce nezralá, nevyrovnaná s rysy rigidity, egocentričnosti, dráždivosti, nejistoty, impulzivitu a afektivní labilitu. Tyto osobnostní aspekty ve spojení s motivem a vysokým stupněm brutality páchané trestné činnosti *vyklučují* možnost udělit žalobci v ČR ochranu formou azylu.
6. Obdobnými úvahami pak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce naplnil i podmínku podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že se žalobce v ČR dopustil *vážného zločinu*, a to při absenci jakýchkoliv polehčujících okolností. Jelikož jednání žalobce není slučitelné s principy, na nichž je mezinárodní ochrana vystavěna, *vyloučil* žalovaný žalobce taktéž z okruhu osob, jímž lze v ČR udělit doplňkovou ochranu.

III. Žaloba

7. Žalobou napadl žalobce napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Je přesvědčen, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho situací a podmínky vylučující klauzule vyložil nesprávně.
8. Žalobce spáchání svého závažného trestného činu hluboce lituje a dodnes se s ním nevyrovnal. Nesouhlasí však se závěry žalovaného *stran nebezpečnosti pro společnost*.

Žalobce se cítí vykonaným trestem odnětí svobody v trvání 14 let a dalšími tresty natolik potrestán a morálně korigován, že žádnému člověku ani společnosti již ublížit nechce. Jako člověk, který za svůj život způsobil již hodně utrpení, nechce další utrpení dopustit.

9. Vysvětlení žalobce ohledně spáchání trestného činu převaděčství si žalovaný nesprávně vyložil, neboť žalobce nechtěl své jednání jakkoli zlehčovat či bagatelizovat. Jelikož žalobce v současné době již žádným způsobem nepředstavuje pro společnost nebezpečí, krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Ve **vyjádření** ze dne 13. 6. 2025 žalovaný zdůraznil, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce spáchal trestný čin vraždy, který lze obecně považovat za zvlášť závažný. Žalovaný je přesvědčen o vysoké společenské nebezpečnosti žalobce, na níž se *shodly* ve svých rozhodnutích i oba trestní soudy. Též proto byl žalobci uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou. Za zjištěného skutkového stavu věci tak žalovaný trvá na vyloučení žalobce z možnosti udělení azylu i doplňkové ochrany.
11. Ve své **replice** ze dne 23. 7. 2025 žalobce poukázal především na východiska Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, která má přednost před vnitrostátní (národní) právní úpravou zákona o azylu a konstruuje žalobci nárok na udělení azylu na území ČR. Protože bylo azylové řízení vedeno v rozporu s mezinárodním právem, je napadené rozhodnutí nezákonné a je třeba jej zrušit.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
13. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
15. Při posouzení věci krajský soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, který sestává především ze záznamu o poskytnutí údajů a pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, obojí ze dne 26. 2. 2025. Správní spis obsahuje rovněž opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 12. 3. 2025, dle něhož byl žalobce v ČR v minulosti pravomocně odsouzen za spáchání celkově dvou trestných činů. Součástí spisové dokumentace jsou též kopie rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, č. j. 6 T 96/2009-858, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2010, č. j. 8 To 73/2010-955, jimiž byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu vraždy a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 14 let a trestu vyhoštění z území

ČR na dobu neurčitou. S podklady rozhodnutí se žalobce odmítl seznámit a nenavrhl jejich doplnění. Závěrem dodal, že jej mrzí, co se v minulosti stalo. Chtěl by být nadále řádným občanem a žít v souladu se zákonem v ČR. Poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.

16. Žaloba **není důvodná**.

17. V nyní projednávané věci jde o posouzení naplnění zákonných podmínek vylučujících klauzulí ve smyslu § 15 a § 15a zákona o azylu. Třebaže žalobce formálně napadl napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu (v rozsahu obou jeho výroků), z obsahu podané žaloby je zjevné, že fakticky brojí jen proti posouzení důvodu vylučujícího udělení azylu podle § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu, jelikož zpochybňuje výhradně závěr žalovaného o tom, že v současné době představuje *nebezpečí pro společnost*. Stran doplňkové ochrany žalovaný (i když jen skrze odůvodnění napadeného rozhodnutí) aplikoval důvod dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tzn. že žalobce spáchal „vážený zločin“. Vázán obsahem vznesených žalobních námitek proto krajský soud přezkoumal zákonnost závěrů žalovaného v tomto ohledu.
18. Na tomto místě současně krajský soud připomíná obecně platné pravidlo soudního přezkumu, dle něhož míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Jinými slovy, čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Dle Nejvyššího správního soudu totiž není přípustné, aby soud za žalobce domýšlel další argumenty, příp. si vybíral ty skutečnosti, které podanou žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; dostupný na www.nssoud.cz). Poněvadž v řešené věci formuloval žalobce své námitky značně obecně, tomu.
19. Podle ustanovení § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu aplikovaného žalovaným v nynější věci platí: *„Azyl dále nelze udělit, pokud cizinec jako pravomocně odsouzený za zvlášť závažný zločin představuje nebezpečí pro společnost.“* Cílem této vylučující klauzule je zabránit tomu, aby mezinárodní ochranu formou azylu získaly na území ČR osoby, které by mohly ohrozit veřejný pořádek či bezpečnost státu. Příslušné ustanovení upravuje dvě podmínky, při jejich kumulativním splnění lze žadatele vyloučit z okruhu osob, jímž lze v ČR udělit azyl. Zaprvé je třeba, aby byl žadatel pravomocně odsouzen za trestný čin, jenž svou povahou odpovídá zvlášť závažnému zločinu. Zároveň musí takový žadatel představovat reálné nebezpečí pro společnost, tj. nést s sebou dostatečné riziko narušení veřejného pořádku či bezpečnosti.
20. Jsou-li přitom obě tyto podmínky prokazatelně naplněny, nemusí se již správní orgán dále zabývat okolnostmi azylového příběhu žadatele, resp. důvodností jeho žádosti. K tomuto závěru dospěl též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, v němž formuloval postulát, že: *„Jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“* Tento druh výkladu při užití vylučujících klauzulí následuje i recentní judikatura správních soudů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2021, č. j. 6 Azs 8/2021-28, či ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 Azs 127/2023-25).

21. Co se týče obsahové náplně pojmu „*zvlášť závažný zločin*“ ve smyslu § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu, jeho výkladem se velmi podrobně zabýval zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 23. 4. 2024, č. j. 34 Az 6/2024-27, kde dovodil, že o *zvlášť závažný zločin* ve smyslu azylového práva půjde jen u trestných činů vyznačujících se mimořádnou závažností a výjimečnými okolnostmi. Při svých úvahách soud vycházel z premisy, že kvalifikace trestné činnosti pro účely azylového práva je do značné míry autonomní, a tedy nezávislá na národní trestněprávní úpravě. Poněvadž vylučující důvod podle § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu je vnitrostátním vyjádřením čl. 14 odst. 4 písm. b) kvalifikační směrnice, je při jeho výkladu potřeba vycházet zejména z judikatury Soudního dvora EU k tomuto ustanovení.
22. Obdobným způsobem je potřeba postupovat též při hodnocení zákonné podmínky spočívající v existenci *nebezpečí žadatele vůči společnosti*. Nezbytná kritéria, která je potřeba v rámci posouzení případného nebezpečí hodnotit, blíže rozvedl Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 6. 7. 2023, C-402/22, *M. A.*, v němž dovodil, že příslušný orgán musí prokázat, že nebezpečí, jež dotýčný státní příslušník třetí země představuje pro společnost konkrétního členského státu, je *skutečné, aktuální a dostatečně závažné*. Současně pak musí odnětí postavení uprchlíka představovat opatření přiměřené hrozícímu nebezpečí (viz bod 56 citovaného rozsudku). Teprve v situaci, kdy hrozící nebezpečí veškeré tyto aspekty naplňuje, lze žadatele považovat za společensky nebezpečného ve smyslu čl. 14 odst. 4 písm. b) kvalifikační směrnice, a tedy také § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu.
23. Po důsledném přezkoumání podkladů založených ve správním spisu se krajský soud ztotožnil s žalovaným v tom, že v průběhu správního řízení zjištěné skutečnosti vztahující se k osobnosti žalobce a popisující okolnosti jeho dosavadního působení na území ČR v souhrnu jednoznačně nasvědčují závěru o jeho vysoké nebezpečnosti pro společnost. Krajský soud vyhodnotil úvahy žalovaného týkající se společenské nebezpečnosti žalobce jako logické, racionální a dostatečně podložené. Současně je zdejší soud přesvědčen, že závěry žalovaného odpovídají smyslu a účelu vylučující klauzule ve smyslu § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu a vyhovují i shora vysvětleným judikатурním kritériím.
24. Krajský soud při svém hodnocení míry nebezpečnosti žalobce vycházel obdobně jako žalovaný především ze *zvlášť závažné povahy žalobcem spáchané trestné činnosti*. Nelze pominout, že se žalobce v minulosti dopustil trestného činu vraždy, již platná právní úprava trestního zákona považuje pro její mimořádnou společenskou škodlivost za tzv. *zvlášť závažný zločin*. Vražda představuje úmyslný zásah do nejvyššího zákonem chráněného statku – lidského života, který je základním předpokladem existence jednotlivce i celé společnosti. Úmyslné usmrcení jiné osoby narušuje samotné základy právního řádu a veřejného pořádku a současně vyvolává silný negativní dopad na bezpečnost jednotlivců a pocit jistoty ve společnosti, pročež je tradičně považováno za jeden z nejzávažnějších trestných činů.
25. V případě žalobce je třeba k výše uvedenému připočít to, že žalobce nebyl pouhým „vedlejším pachatelem“ trestné činnosti, ale jejím *hlavním strůjcem a řídicí osobou*. Z vedoucí pozice rozdával pokyny dalším spolupachatelům a organizoval jednotlivé kroky trestné činnosti, včetně zajištění potřebných prostředků nezbytných k realizaci trestného jednání (koupě tažného lana a kanystru benzínu ke spálení těla poškozeného). Jeho role byla klíčová jak při přípravě, tak i při samotném provedení činu, přičemž bylo prokázáno, že žalobce svůj čin provedl po předchozím rozmyslu v přímém úmyslu

zbavit poškozeného života. Za situace, kdy způsob provedení trestného činu vykazoval vysokou míru zákeřnosti a brutality, je míra nebezpečí, kterou přítomnost žalobce na území ČR pro společnost skýtá, značně vysoká.

26. Krajský soud současně připomíná, že při spáchání vraždy byl žalobce veden *motivem odplaty* vůči poškozenému. Motiv pomsty doprovázený potřebou prosadit své vlastní zájmy podle zdejšího soudu svědčí o cíleném, úmyslném a chladnokrevném rozhodnutí usmrtit jinou osobu, a nikoliv o jednání vyvolaném náhlým afektem či krajní nouzí. Takové jednání je společensky nesmírně nebezpečné, neboť upřednostnění osobních pohnutek, jež jsou obsahově v přímém rozporu se základními hodnotami právního řádu, pouze dokládá bezohlednost žalobce a absenci snahy k dodržování (byť i elementárních) právních norem. Odplata jako hnací síla trestného činu zvyšuje riziko opakování obdobného jednání a posiluje reálnost nebezpečí ze strany žalobce v budoucnu.
27. V této souvislosti pak krajský soud odkazuje i na *závěry znaleckých posudků* z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie vyhotovených v rámci trestního řízení. Dle vyjádření znalců je osobnost žalobce nezralá, nevyrovnaná a vykazuje rysy rigidity či egocentričnosti. Znalci též u žalobce zjistili zvýšenou míru dráždivosti, impulzivity a afektivní lability. Na frustraci žalobce reaguje nadměrným podrážděním a vzpourou, přičemž si vynucuje převahu a odmítá sebemenší kritiku. U žalobce jsou patrné problémy s agresí v zátěžových situacích a schopnost sociálního kontaktu je u něho poruchová ve složce afektivní i motivační. Vzhledem k těmto osobnostním a intelektuálním charakteristikám proto znalci vyhodnotili prognózu resocializace žalobce jako *spíše nepříznivou*, což důvodnost obav z jeho budoucího protiprávního jednání umocňuje.
28. Pokud se týče posouzení otázky aktuálnosti nebezpečí, krajský soud zdůrazňuje, že byl žalobce v minulosti pravomocně odsouzen za spáchání *celkově tří trestných činů*. Kromě zmíněné vraždy se žalobce v ČR dopustil i trestného činu krádeže vloupáním [§ 247 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 140/1961 Sb.] a v Rakousku byl odsouzen za trestný čin neoprávněného převaděčství osob přes státní hranice. Této trestné činnosti se přitom žalobce dopustil *krátce poté*, co byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v délce trvání 14 let za provedenou vraždu. Takové opakované páchaní trestné činnosti v krátkém časovém sledu ukazuje, že předchozí trestní sankce nesplnila svůj výchovný účel a nutně zpochybňuje žalobní argumentaci, že si žalobce vzal z předchozího výkonu trestu odnětí svobody patřičné ponaučení a morálně se napravil.
29. Konečně krajský soud nepřehlédl, že vedle porušování trestněprávních norem žalobce za dobu svého pobytu na území ČR porušoval též *jiné právní povinnosti*. Jak potvrdil při poskytnutí údajů k azylové žádosti, v minulosti se v ČR zdržoval po určitou dobu bez odpovídajícího oprávnění k pobytu a při pobytové kontrole prováděné PČR se vydával za jinou osobu (svého tehdejšího nadřízeného) disponující t. č. platným oprávněním k pobytu. Nerespektování právních norem v oblasti pravidel pohybu cizinců na území a regulace migrace jen podtrhuje lhostejnost žalobce k právnímu řádu ČR a důvodně podporuje jeho společenskou nebezpečnost.
30. Na základě shora uvedených úvah tak krajský soud shledal, že v případě žalobce byly spolehlivě naplněny obě podmínky vylučující klauzule podle § 15 odst. 3 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval plně v souladu se zákonem, pokud žalobce z okruhu případných beneficentů mezinárodní ochrany formou azylu z tohoto důvodu vyřadil. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani žalobcem vyjádřená lítost nad spáchanými

trestnými činy, neboť ve věci aplikovaná vylučující klauzule je založena na *objektivním posouzení* závažnosti trestného činu a nebezpečnosti pachatele pro společnost, nikoli na jeho subjektivním postoji či projevech lítosti. Proklamovaná lítost navíc zjevně *postrádá reálný základ*, jestliže se žalobce krátce po propuštění z výkonu trestu dopustil další trestné činnosti.

31. Závěrem pak zdejší soud dodává, že vyloučení žalobce z možnosti získat v ČR azyl nebrání ani Úmluva o právním postavení uprchlíků, kterou je ČR vázána. Ta v čl. 33 odst. 1 sice zakotvuje tzv. zásadu nenavrácení žadatele do země, kde by mu hrozilo nebezpečí (*non refoulement*), ihned v následujícím odstavci ovšem stanoví z tohoto pravidla výjimku. V souladu s čl. 33 odst. 2 se principu nenavrácení nemůže dovolávat žadatel, který může být z vážných důvodů považován za nebezpečného v zemi, v níž se nachází, či který poté, co byl usvědčen konečným rozsudkem ze zvláště těžkého trestného činu, *představuje nebezpečí pro společnost* této země. Vyloučení žalobce proto bylo v souladu s cíli Úmluvy a nepředstavuje rozpor s mezinárodním právem.

VI. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. prosince 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce